

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **A. V.**, zastoupeného JUDr. Viktorem Pakem, advokátem se sídlem Francouzská 171/28, Praha 2, proti žalovanému: **ministr obrany**, se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí ředitelky odboru legislativního a analytického Ministerstva obrany ze dne 29. 5. 2014, č. j. 239-2/2014-1322, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2019, č. j. 10 Ad 15/2014 - 104,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2019, č. j. 10 Ad 15/2014 - 104, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] V projednávané věci se vede spor o výši náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění žalobce v důsledku služebního úrazu. Žalobce je bývalým vojákem z povolání, který v 32 letech při vojenském výcviku utrpěl služební úraz. Úraz na žalobci zanechal trvalé následky – omezení pohyblivosti pravého ramenního kloubu, akromioklavikulární artrózu (skloubení klíční kosti a výběžku lopatky) a poruchu dynamiky krční páteře. Díky

těmto trvalým následkům byl žalobce shledán fyzicky nezpůsobilým pro povolání vojáka. Z armády byl proto propuštěn.

[2] Žalobce se po úrazu obrátil na ředitelku Agentury pro právní zastupování Ministerstva obrany s žádostí o přiznání náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění v důsledku služebního úrazu podle § 119 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání. Požadoval 720.000 Kč. Ředitelka jmenované agentury stěžovateli rozhodnutím ze dne 13. 2. 2014, č. j. 305-00253-09/286-30 (dále „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), přiznala náhradu ve výši 378.000 Kč. Z lékařského posudku vyplynulo, že bodové ohodnocení ztráty společenského uplatnění odpovídá 1.575 bodům podle vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, tedy odškodnění ve výši 189.000 Kč. Ředitelka však s přihlédnutím k individuálním okolnostem odškodnění zvýšila na dvojnásobek (podle § 7 odst. 3 vyhlášky lze ve zvlášť výjimečných případech hodných mimořádného zřetele výši odškodnění stanovenou podle vyhlášky přiměřeně zvýšit).

[3] Žalobce s výší odškodnění nesouhlasil a proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se odvolal. Ředitelka odboru legislativního a analytického Ministerstva obrany však odvolání v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[4] Žalobce rozhodnutí o odvolání napadl žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterou městský soud rozsudkem ze dne 13. 3. 2018, č. j. 10 Ad 15/2014 - 55, zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížností, neboť nesouhlasil s právním názorem městského soudu, podle něhož jen přetržení profesionální sportovní kariéry by mohlo být důvodem pro zvýšení náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění na více než dvojnásobek hodnoty bodového ohodnocení.

[5] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2018 - 37, zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ke vznesené kasační námitce soud uvedl, že žalobce brojí proti právnímu názoru, který však městský soud v rozhodnutí nezastával, ani neaplikoval. Taková kasační námitka proto nemohla být úspěšná (viz body 37-44 zrušujícího rozsudku). Nejvyšší správní soud však rozsudek městského soudu zrušil pro procesní vadu. Ačkoliv městský soud v rozsudku za žalovanou správně označil náměstkyni ministryně obrany pro řízení sekce právní (která se v mezidobí stala služebním orgánem příslušným k rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí ve věcech náhrady za ztížení společenského uplatnění po služebním úrazu), až do vydání předmětného rozsudku však za žalovaného považoval Ministerstvo obrany a jako s účastníkem řízení s ním rovněž jednal. Podle Nejvyššího správního soudu se jednalo o procesní vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozsudku městského soudu, neboť procesně legitimovaná žalovaná (tj. náměstkyně ministryně obrany pro řízení sekce právní) neměla možnost vyjádřit se k žalobě a popřípadě požadovat, aby se ve věci konalo soudní jednání (viz body 9-36 zrušujícího rozsudku).

II. Posouzení věci městským soudem v dalším řízení

[6] Městský soud v dalším řízení již jednal s náměstkyní pro řízení sekce právní Ministerstva obrany jako se žalovanou služební funkcionářkou. Zaslal jí žalobu k vyjádření

a poučil ji podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) o možnosti rozhodnout věc bez nařízeného jednání. Náměstkyně se ve vyjádření k žalobě ze dne 5. 12. 2018 prakticky ztotožnila s vyjádřením, které učinilo v řízení Ministerstvo obrany již dne 8. 9. 2014.

[7] Městský soud následně z úřední činnosti zjistil, že s účinností od 1. 1. 2019 působnost žalované služební funkcionářky přešla na ministra obrany, který je tak nyní žalovaným služebním funkcionářem. Ten se k žalobě a k možnosti rozhodnout věc bez nařízeného jednání vyjádřil dne 5. 2. 2019 a ztotožnil se s vyjádřeními, které ve věci dříve učinila náměstkyně (dne 5. 12. 2018) a Ministerstvo obrany (dne 8. 9. 2014). Žalovaný se nicméně neztotožnil s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2018 - 37.

[8] Podle žalovaného Nejvyššímu správnímu soudu nebyla známa skutečnost, že ministr obrany vnitřním předpisem, konkrétně rozkazem č. 59/2016 o právním zastupování rezortu Ministerstva obrany, v čl. 2 odst. 1 stanovil, že odbor pro právní zastupování (jehož právním nástupcem je od 1. 1. 2019 legislativní a právní odbor) jedná před soudy všech stupňů za Ministerstvo obrany nebo vojenské správní úřady a za služební orgány, představené nebo vedoucí zaměstnance Ministerstva obrany. Pokud Nejvyšší správní soud uvedl, že došlo k vadě řízení u městského soudu s ohledem na skutečnost, že žalovaný služební orgán nedostal možnost se ve věci vyjádřit, žalovaný v této souvislosti poukázal na čl. 6 odst. 2 písm. a) rozkazu č. 59/2016, kde je zakotvena povinnost žalovaného služebního orgánu sdělit zastupující složce všechny rozhodné skutečnosti, tj. ve věci se vyjádřit, a která je vždy fakticky naplněna. Žalovaný je toho názoru, že jako vedoucí organizační složky státu může rozhodnout, která složka rezortu bude zastupovat služební orgány před soudy. Pokud by byl přijat závěr naznačený Nejvyšším správním soudem, ministr obrany, jakožto vedoucí organizační složky odpovědný za její řízení, by nemohl zasáhnout v případech, kdy by se služební orgán chtěl nechat zastoupit například externím subjektem, což by za existence legislativního a právního odboru, v jehož výslovné kompetenci zastupování služebních orgánů před soudy je, bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti a rovněž proti rozhodnutí o vnitřní organizaci ministerstva jeho řídícím, což je podle žalovaného nepřipustné.

[9] Vzhledem k tomu, že žalovaný se zcela ztotožnil s vyjádřením náměstkyně ze dne 5. 12. 2018, se kterým městský soud žalobce již seznámil (žalobci bylo vyjádření doručeno dne 21. 12. 2018), přičemž žalobce na vyjádření náměstkyně již nijak nereagoval, městský soud již z důvodu procesní ekonomie žalobce znovu neseznamoval s vyjádřením ministra obrany ze dne 5. 2. 2019 a přistoupil k meritornímu projednání žaloby.

[10] Městský soud následně žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že dvojnásobek hodnoty bodového ohodnocení, který byl žalobci napadeným rozhodnutím přiznán, byl vzhledem k okolnostem projednávané věci přiměřený.

III. Obsah kasační stížnosti

[11] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodu jiné vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[12] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku argumentuje, že o věci bylo v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodnuto bez nařízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas.

[13] Stěžovatel byl vskutku přípisem předsedkyně senátu městského soudu ze dne 23. 9. 2014 poučen, že podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhlí nebo s tím souhlasí, a že se má za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, s tím, že požaduje-li stěžovatel, aby ve věci bylo nařízeno jednání, nechť tuto skutečnost soudu sdělí ve lhůtě shora uvedené. Následně pak městský soud rozhodl bez jednání rozsudkem ze dne 13. 3. 2018, č. j. 10 Ad 15/2014 - 55. Uvedený rozsudek městského soudu však byl následně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2018 - 37, zrušen a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud poté rozhodl již nanejvýš překvapivě, touto kasační stížností napadeným rozsudkem ze dne 19. 1. 2019, č. j. 10 Ad 15/2014 - 104, opět bez jednání, aniž by však předtím stěžovatele znovu vyzval k vyjádření souhlasu s tímto novým rozhodnutím o věci samé bez jednání. Takový postup městského soudu však porušil právo stěžovatele na spravedlivý proces a zatížil řízení vadou, jež měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[14] Nadto městský soud ignoroval i skutečnost, že i stěžovatel sám již dříve, ve svém podání ze dne 26. 1. 2016 adresovaném městskému soudu, navrhl, aby byla určena lhůta k provedení procesního úkonu, a to buď k nařízení jednání, nebo k vydání rozhodnutí, kterým se napadené rozhodnutí žalované zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení. Stěžovatel má přitom za to, že za situace, kdy od podání žaloby do rozhodnutí soudu uplynou, jako v tomto případě, roky, během nichž se pochopitelně mohou měnit jak skutkové okolnosti, tak i legislativní, judikatorní a ekonomický rámec předmětné věci, nelze ignorovat ani dodatečně explicitně vyjádřený zájem účastníka na nařízení jednání ve věci, tím spíše, pokud jej vyjádří s dostatečným, v předmětné věci téměř tříletým předstihem před rozhodnutím soudu.

[15] Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Poté, co Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost má požadované formální náležitosti, tj. byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a zastoupenou advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), přistoupil k posouzení přípustnosti kasační stížnosti i s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť městský soud ve věci rozhodoval znovu po zrušení jeho původního rozsudku Nejvyšším správním soudem.

[17] Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná proti rozhodnutí, *jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním*

soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval dříve ve své rozhodovací praxi (viz např. rozsudek ze dne 10. 5. 2010, č. j. 2 As 6/2010 - 164), smyslem a účelem zákazu opakovaného posuzování téže věci je vyloučení situace, kdy by se Nejvyšší správní soud znovu zabýval věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj závazný právní názor a tento názor byl nižším soudem respektován (k tomu srov. rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Podle výše uvedeného rozsudku č. j. 2 As 6/2010 - 164 „[s]měřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, jímž tento rozhodl poté, kdy byl jeho předchozí rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, je kasační stížnost přípustná stran právní otázky, jíž se Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku nezabýval, nebo stran otázky, že se krajský soud závazným právním názorem neřídil.“

[18] S ohledem na předeslané je kasační stížnost v projednávané věci přípustná, neboť městskému soudu je vytýkán postup, kterého se měl dopustit v dalším řízení poté, co Nejvyšší správní soud jeho původní rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[19] Kasační stížnosti je důvodná.

[20] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. [s]oud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že každý účastník řízení má ústavně zaručené právo být přítomen u veřejného projednání své věci. Právo na projednání věci veřejně, ústně a v přítomnosti účastníků řízení tvoří nedílnou součást práva na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod a odráží se také v čl. 38 odst. 2 Listiny a v čl. 96 odst. 1 Ústavy. Zmíněné články vyjadřují obecně platnou zásadu, že o věci samé rozhodují soudy při jednání.

[22] Ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. míří na situace, kdy účastníci řízení nepovažují veřejné a ústní projednání své věci za nezbytné, k jednání by se patrně nedostavili, případně by při něm pouze zopakovali obsah svých písemných podání. V zájmu úspory nákladů na straně účastníků řízení i soudu proto soudní řád správní poskytuje účastníkům řízení právo navrhnout, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání. Takový návrh mohou účastníci řízení vtělit do jakéhokoli podání (k tomu blíže L. Potěšil, V. Šimíček a spol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges 2014, s. 445-446).

[23] V souvislosti s § 51 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 Azs 76/2005 - 77, uvedl, že „vyzývá-li soud žalobce k vyjádření podle § 51 s. ř. s., musí vždy brát zřetel na to, zda se již žalobce vyslovil (popř. s právními účinky mlčel) ohledně možnosti jednání v téže věci, vymezené totožnými účastníky a totožným předmětem řízení: účinky takového vyjádření, resp. mlčení, totiž nezavazují jen ten soud, jehož předseda senátu žalobce k vyjádření vyzval a jenž se později ukázal být místně nepříslušným, ale i soud místně příslušný, který bude o věci po jejím postoupení rozhodovat. Soud místně příslušný, jemuž byla věc postoupena soudem místně nepříslušným, se tedy bez dalšího řídí vyjádřením

žalobce (popř. jeho právně relevantním mlčením) učiněným k výzvě místně nepříslušného soudu. Místně příslušný soud jistě nepochybí tím, že vyzve žalobce k vyjádření podle § 51 s. ř. s. opětovně; jak však žalobce správně poznamenává, domněnku souhlasu s rozhodováním bez nařízení jednání je třeba – s ohledem na ústavní zásadu veřejnosti jednání – vykládat restriktivně. V daném případě to znamená, že výslovné vyjádření dříve učiněné nemůže být popřeno pozdějším mlčením, neboť žalobce se k možnosti rozhodovat bez jednání již v téže věci jednou vyjádřil.“ (podtržení přidáno).

[24] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 - 50, č. 859/2006 Sb. NSS, dále shledal, že „právo účastníka trvat na nařízení ústního jednání nezanikne uplynutím lhůty podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., a pokud účastník svůj nesouhlas sdělí po uplynutí této lhůty, ale pouze do doby, kdy bude o žalobě rozhodnuto, musí soud tento jeho procesní návrh respektovat.“ Jinými slovy, uplyne-li-li marně dvoutýdenní zákonná lhůta podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neznamená to, že by účastník řízení pozbyl práva požadovat nařízení jednání k projednání věci. Pokud svůj nesouhlas s takovým postupem účastník řízení soudu sdělí do doby, než je o žalobě rozhodnuto, je nutné vycházet z toho, že s projednáním věci bez nařízení jednání nesouhlasí.

[25] Podle ustálené rozhodovací praxe má souhlas s rozhodnutím bez jednání účinky jen do rozhodnutí soudu o věci samé. Pokud Nejvyšší správní soud později toto rozhodnutí zruší, původně udělený nebo získaný souhlas již neplatí a soud musí účastníky řízení znovu vyzvat, není-li dán jiný důvod pro rozhodnutí bez jednání. To má svůj smysl. Zrušení rozhodnutí krajského soudu přináší novou procesní situaci. Podle obsahu kasačního rozhodnutí mohou účastníci, kteří původně požadovali konání ústního jednání, svůj názor změnit a souhlasit s vydáním nového rozhodnutí krajského soudu bez jednání, ale může tomu být i naopak. V rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 3/2010 - 92, Nejvyšší správní soud shledal, že „krajský soud tím, že rozhodl ve věci znovu po té, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem, bez jednání, aniž by předtím účastníkům řízení zaslal výzvu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. či aniž by shledal důvody pro rozhodnutí bez jednání dle § 51 odst. 2 s. ř. s., zatížil řízení vadou, jež v daném případě mohla mít za následek jeho nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[26] V projednávané věci městský soud poté, co Nejvyšší správní soud zrušil jeho předchozí rozsudek ve věci, zaslal výzvu k vyjádření podle § 51 odst. 1 s. ř. s., včetně poučení o možnosti rozhodnout věc bez nařízeného jednání, pouze tehdejší žalované, tj. náměstkyni ministryně obrany pro řízení sekce právní (výzva jí byla doručena dne 26. 11. 2018). Později městský soud zaslal výzvu rovněž nynějšímu žalovanému, tj. ministroví obrany (výzva mu byla doručena dne 29. 1. 2019).

[27] Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že výzva k vyjádření podle § 51 odst. 1 s. ř. s. v dalším řízení nebyla v rozporu se shora citovanou rozhodovací praxí zaslána stěžovateli. V návaznosti na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený ve zrušujícím rozsudku č. j. 1 As 110/2018 - 37 se přitom v projednávané věci jednalo o nové řízení mezi jinými účastníky řízení (konkrétně o jiného účastníka na straně žalované).

[28] Městský soud stěžovateli přeposlal pouze vyjádření náměstkyni ministryně obrany pro řízení sekce právní k žalobě ze dne 5. 12. 2018 (stěžovateli doručeno dne 21. 12. 2018).

Z obsahu soudního spisu přitom neplyne, že by společně s tímto vyjádřením byla stěžovateli postoupena rovněž výzva k vyjádření podle § 51 odst. 1 s. ř. s. (a městský soud ostatně sám v nyní napadeném rozsudku výslovně uvádí, že tuto výzvu zaslal pouze žalované, resp. žalovanému). Vyjádření žalovaného ze dne 5. 2. 2019 již městský soud stěžovateli nepostoupil. Vzhledem k tomu, že žalovaný se zcela ztotožnil s vyjádřením náměstkyně ze dne 5. 12. 2018, které soud stěžovateli postoupil, městský soud již z důvodu procesní ekonomie stěžovatele neseznamoval s vyjádřením ministra obrany ze dne 5. 2. 2019 a přistoupil rovnou k meritornímu projednání žaloby.

[29] Městský soud přitom v nyní napadeném rozsudku v bodu 45 uvedl: „*O věci bylo v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodnuto bez nařízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas.*“ Avšak ani závěr o tom, že žádný z účastníků s projednáním věci bez nařízení ústního jednání nevyjádřil nesouhlas, v projednávané věci není správný.

[30] Stěžovateli je třeba přisvědčit v názoru, že již v předchozím řízení se dožadoval nařízení jednání, konkrétně podáním ze dne 26. 1. 2016 (č. l. 24 spisu městského soudu), kterým podal návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). Stěžovatel navrhoval, aby došlo „*k neprodlenému nařízení jednání nebo k vydání rozhodnutí, kterým se napadené rozhodnutí žalované zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení*“. Nejvyšší správní soud tomuto návrhu na určení lhůty k procesnímu úkonu nevyhověl, neboť ve věci neshledal průtahy v řízení a proto usnesením ze dne 11. 2. 2016, č. j. Aprk 3/2016 - 33, návrh stěžovatele zamítl. Tato skutečnost však nic nemění na tom, že stěžovatel v předchozím řízení před městským soudem nařízení jednání ve věci požadoval (byť svoji vůli v tomto směru vyjádřil alternativně ve vztahu k vydání vyhovujícího rozsudku ve věci). Na této skutečnosti (jak vyplývá z výše citované judikatury) nic nemění ani okolnost, že tak učinil po uplynutí dvoutýdenní lhůty od doručení výzvy k vyjádření podle § 51 s. ř. s.

[31] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že městský soud po zrušení předchozího rozsudku Nejvyšším správním soudem v dalším řízení nevyzval stěžovatele k vyjádření podle § 51 s. ř. s. Nesprávně přitom vycházel ze závěru, že stěžovatel s projednáním věci bez nařízení jednání v předchozím řízení vyslovil souhlas a že tento souhlas trvá i po zrušení původního rozsudku městského soudu. Jelikož městský soud za těchto okolností následně rozhodl o věci samé bez jednání, porušil tím právo stěžovatele na spravedlivý proces a zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí městského soudu o věci samé.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek podle § 110 odstavce 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odstavec 3 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu